

“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক এতিয়া পুৰণি সৃষ্টিৰ দুৱাৰডলিৰ পৰা ওলাই শান্তিধাম আৰু সুখধামলৈ গৈ আছা, পিতাইহে মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ মার্গ-দৰ্শন কৰায়”

প্ৰশ্ন:

উত্তৰ: সকলোতকৈ ভাল কৰ্ম হৈছে মন, বাণী আৰু কৰ্মৰে অন্ধৰ লাখুটি হোৱা। তোমালোক সন্তানসকলে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে যে এনেকুৱা কি শব্দ লিখোঁ যাতে মনুষ্যই ঘৰৰ (মুক্তিৰ) আৰু জীৱনমুক্তিৰ ৰাস্তা পাই যায়। মনুষ্যই যাতে সহজে বুজি পায় যে ইয়াত শান্তি সুখৰ সৃষ্টিলৈ যোৱাৰ মার্গ-দৰ্শন কৰা হয়।

ওঁম শান্তি। যাদুকৰৰ চাকিৰ কথা শুনিছানে? আল্লাউদ্দিনৰ চাকিৰো গায়ন কৰা হয়। আল্লাউদ্দিনৰ চাকি বা যাদুকৰৰ চাকিয়ে কি কি দেখুৱায়! বৈকুণ্ঠ, স্বৰ্গ, সুখধাম। চাকিক প্ৰকাশ বুলি কোৱা হয়। এতিয়াতো অন্ধকাৰ নহয় জানো। এতিয়া (জ্ঞানৰ) প্ৰকাশ দেখুৱাবলৈ সন্তানসকলে এয়া যি প্ৰদৰ্শনী, মেলা আদি কৰে, ইমান খৰচ কৰে, মগজ খটুৱাই থাকে। সোধে যে বাবা ইয়াৰ নাম কি ৰাখোঁ? ইয়াত বোম্বাই (মুম্বাই)ক গেট-ৱে অফ ইণ্ডিয়া (ভাৰতৰ দুৱাৰমুখ) বুলি কয়। ষ্টীমাৰ (পানী জাহাজ) প্ৰথমে বোম্বাইতহে আহিছিল। দিল্লীতো ইণ্ডিয়া গেট আছে। এতিয়া আমাৰ এয়া হৈছে গেট অফ মুক্তি জীৱনমুক্তি। দুখন গেট আছে নহয় জানো। গেট সদায় দুখন থাকে ইন (ভিতৰলৈ যোৱাৰ) আৰু আউট (বাহিৰলৈ অহাৰ)। এথনেৰে অহা আনথনেৰে যোৱা। এয়াও এনেকুৱা - আমি নতুন সৃষ্টিলৈ আহোঁ আকৌ পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা বাহিৰ ওলাই নিজৰ ঘৰলৈ ওছি যাওঁ। কিন্তু নিজে উভতি যাব নোৱাৰো কিয়নো ঘৰক পাহৰি গৈছোঁ, গাইড (পথ প্ৰদৰ্শক) লাগে। সেয়াও আমি পাইছোঁ যিয়ে ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়ে। সন্তানসকলে জানে বাবাই আমাক মুক্তি-জীৱনমুক্তি, শান্তি আৰু সুখৰ মার্গ-দৰ্শন কৰায়। গতিকে “গেট অফ শান্তিধাম সুখধাম” বুলি লিখা হওঁক। বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে নহয় জানো। বহুত খেয়াল (বিচাৰ) চলে - মুক্তি-জীৱনমুক্তি বুলি কাক কোৱা হয়, সেয়াও কোনেও নাজানে। শান্তি আৰু সুখতো সকলোৱে বিচাৰে। শান্তিও হওঁক আৰু ধন সম্পত্তিও হওঁক। সেয়াতো সত্যযুগতহে হয়। গতিকে নাম লিখি দিয়া – গেট অফ শান্তিধাম আৰু সুখধাম অথবা গেট অফ পিউৰিটি (পবিত্ৰতা), পীচ (শান্তি), প্ৰচপাৰ্টি (সমৃদ্ধি)। এইবিলাকতো ভাল শব্দ। তিনিওটাই ইয়াত নাই। গতিকে ইয়াৰ ওপৰত আকৌ বুজাবলগীয়াও হয়, নতুন সৃষ্টিত এই সকলোবোৰ আছিল। নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপন কৰোঁতাজন হ'ল পতিত-পাৱন গড় ফাদাৰ। গতিকে নিশ্চয় আমি এই পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা ওলাই ঘৰলৈ যাব লাগিব। তেন্তে এইখন পিউৰিটি, পীচ, প্ৰচপাৰ্টিৰ গেট নহ'ল জানো। বাবাৰ এই নামবোৰ ভাল লাগে। এতিয়া বাস্তৱত ইয়াৰ উদঘাটনতো শিৱবাবাই কৰে। কিন্তু আমাৰ ব্ৰাহ্মণসকলৰ দ্বাৰা কৰায়। জগতত অপেনিং চেৰীমনীতো (উদঘাটনৰ অনুষ্ঠান) বহুত হৈ থাকে নহয় জানো। কোনোবাই হস্পিতালৰ (চিকিৎসালয়ৰ) কৰিব, কোনোবাই ইউনিভাৰচিটিৰ (বিশ্ববিদ্যালয়ৰ) কৰিব। এয়াতো এবাৰেই হয় আৰু এই সময়তেই হয় সেইবাবে বিচাৰ কৰা হয়। সন্তানসকলে লিখিছে - ব্ৰহ্মা বাবাই আহি উদঘাটন কৰক। বাপদাদা দুয়োজনকে নিমন্ত্ৰণ জনাম। পিতাই কয় - তুমি (ব্ৰহ্মা) বাহিৰলৈ ক'তো যাব নোৱাৰা। উদঘাটন কৰিবলৈ যাম, সেয়া বিবেকে নকয়, নিয়ম নাই। এয়াতো যি কোনো লোকে মুকলি কৰিব পাৰে। বাতৰি কাকততো প্ৰকাশ পাব - প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী। এই নামটিও বৰ ভাল নহয়নে। প্ৰজাপিতাতো সকলোৰে পিতা হৈ গ'ল। তেওঁ জানো কম হয়! আকৌ পিতাই নিজেই চেৰীমনী কৰায়। কৰণকৰাৱণহাৰ নহয় জানো। বুদ্ধিত থাকিব নালাগে জানো যে আমি স্বৰ্গৰ স্থাপন কৰি আছোঁ। গতিকে কিমান পুৰুষাৰ্থ কৰি শ্ৰীমতত চলিব লাগে। বৰ্তমান সময়ত মন-বাণী-কৰ্মৰে সকলোতকৈতো ভাল কৰ্মতো এটাই আছে - অন্ধৰ লাখুটি হোৱা। গায়নো কৰে - হে প্ৰভু, অন্ধৰ লাখুটি। সকলোৱে অন্ধ। গতিকে পিতা আহি লাখুটি হয়। জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰদান কৰে যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি স্বৰ্গলৈ যোৱা। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই। এয়া বহুত ডাঙৰ বেহদৰ হস্পিতাল কাম ইউনিভাৰচিটি হয়। বুজোৱা হয় - আত্মাসকলৰ পিতা পৰমপিতা পৰমাত্মা পতিত-পাৱন হয়। তোমালোকে সেইজন পিতাক স্মৰণ কৰিলে সুখধামলৈ ওছি যাবা। এইখন হৈছে হেল (নৰক), ইয়াক হেভেন (স্বৰ্গ) বুলি কোৱা নহ'ব। হেভেনত এটা ধৰ্মই থাকে। ভাৰত স্বৰ্গ আছিল, অন্য কোনো ধৰ্ম নাছিল। ইয়াক মাত্ৰ স্মৰণ কৰা, এয়াও মনমনাত্ৰই হয়। আমি স্বৰ্গত গোটেই বিশ্বৰ মালিক আছিলোঁ - এইখিনিও স্মৃতিত নাহে! বুদ্ধিত আছে যে আমি পিতাক পাইছোঁ গতিকে সেইটো আনন্দ থাকিব লাগে। কিন্তু মায়াও কম নহয়। এনেকুৱা পিতাৰ হৈ যোৱা স্নেহও ইমান আনন্দিত হৈ নাথাকে। শ্বাসৰুদ্ধ হৈথাকে। মায়াই বাৰে বাৰে শ্বাসৰুদ্ধ কৰি দিয়ে। শিৱবাবাৰ স্মৃতি পাহৰাই দিয়ে। নিজেও কয় - স্মৃতি তিষ্ঠি নাথাকে। পিতাই জ্ঞান-সাগৰত ডুবাই থাকে, মায়াই আকৌ বিষয় সাগৰত ডুবাই দিয়ে। বহুত আনন্দেৰে বিষয় সাগৰত ধৰফৰাবলৈ ধৰে। পিতাই কয় শিৱবাবাক স্মৰণ

কৰা। মায়াই আকৌ পাহৰাই দিয়ে। পিতাক স্মৰণেই নকৰে। পিতাক নাজানেই। দুখহৰ্তা সুখকৰ্তাতো পৰমপিতা পৰমাত্মাই নহয় জানো। তেওঁ হয়ই দুখ হৰণ কৰোঁতা। তেওঁলোকে আকৌ গংগাত গৈ ডুব লগায়। এনেকৈ ভাবে যে গংগা পতিত-পাৱনী হয়। সত্যযুগত গংগাক দুখ হৰণ কৰোঁতা, পাপ খণ্ডন কৰোঁতা বুলি নক'ব। সাধু-সন্ত আদি সকলোৱে গৈ নদীৰ পাৰত বহে। সাগৰৰ পাৰত কিয় নবহে? এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল সাগৰৰ পাৰত বহা। অনেক সন্তান সাগৰৰ পাৰলৈ আহে। আকৌ ভাবে যে সাগৰৰ পৰা ওলোৱা এই সৰু-ডাঙৰ নদীবোৰো আছে। ব্ৰহ্মপুত্ৰ, সিন্ধু, সৰস্বতী এই নামবোৰো ৰাখিছে।

পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, তোমালোকে মন-বচন-কৰ্মৰ প্ৰতি বহুত ধ্যান দিব লাগে, কেতিয়াও তোমালোকৰ ক্ৰোধ আহিব নালাগে। ক্ৰোধ প্ৰথমে মনত উদয় হয় তাৰ পাচত বাণী আৰু কৰ্মতো আহি যায়। এয়া হ'ল তিনিখন থিৰিকী সেইবাবে পিতাই বুজায় - মৰমৰ সন্তানসকল, কথা বেছিকৈ নক'বা, শান্ত হৈ থাকা, বাণীত আহিলে কৰ্মতো আহি যাব। ক্ৰোধ প্ৰথমে মনত আহে তাৰ পাচত বাণী আৰু কৰ্মত আহে। তিনিওখন থিৰিকীৰেই ওলায়। প্ৰথমে মনত আহিব। জগতৰ লোকসকলেতো ইজনে সিজনক দুখ দি থাকে, কাজিয়া-পেছাল কৰি থাকে। তোমালোকেতো কাকোৱে দুখ দিব নালাগে। খেয়ালো আহিব নালাগে। চাইলেন্সত (শান্তিত, মৌন হৈ) থকা বহুত ভাল। গতিকে পিতা আহি স্বৰ্গ অথবা সুখ-শান্তিৰ গেটৰ বিষয়ে শুনায়। সন্তানসকলকে শুনায়। সন্তানসকলক কয় - তোমালোকেও আনক শুনোৱা। পিউৰিটি, পীচ, প্ৰচপাৰ্টী স্বৰ্গত থাকে। তালৈ কেনেকৈ যায়, সেয়া বুজিব লাগে। এই মহাভাৰতৰ যুদ্ধইও গেট খোলে। বাবাৰ বিচাৰ সাগৰ মন্থনতো চলে নহয় জানো। কি নাম ৰখা যায়? ৰাতিপুৱা বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিলে মাখন ওলায়। ভাল ৰায় ওলায়, সেইবাবে বাবাই কয় - ৰাতিপুৱা উঠি পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা - কি নাম ৰখা যায়? বিচাৰ কৰিব লাগে, কাৰোবাৰ ভাল বিচাৰো উদয় হয়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে পতিতক পাৱন কৰি তোলা মানে নৰকবাসীৰ পৰা স্বৰ্গবাসী কৰি তোলা। দেৱতাসকল পাৱন হয়, সেইবাবেতো তেওঁলোকৰ আগত মূৰ দোৱায়। তোমালোকে এতিয়া কাৰো আগত মূৰ দোৱাব নোৱাৰা, নিয়ম নাই। বাকী যুক্তিৰে চলিব লাগে। সাধুসকলে নিজকে উচ্চ পবিত্ৰ বুলি ভাবে, আনক অপবিত্ৰ নীচ বুলি ভাবে। তোমালোকে যদিও জানা যে আমি আটাইতকৈ উচ্চ কিন্তু কোনোবাই নমস্কাৰ জনালে ৰেচপণ্ড কৰিব (সঁহাৰি জনাব) লাগে। “হৰিওঁম্ ততসত্” কৰে, তেতিয়া কৰিবলগীয়া (তেনেকৈয়ে সঁহাৰি জনাবলগীয়া) হয়। যুক্তিৰে নচলিলে তেওঁলোক হাতলৈ নাহিব। বহুত যুক্তিৰে চলিব লাগে। যেতিয়া মৃত্যু শিৰত (সন্মুখত) আহে তেতিয়া সকলোৱে ভগৱানৰ নাম লয়। এতিয়া আকস্মিক দুৰ্ঘটনাতো বহুত হৈ থাকিব। লাহে লাহে জুই বিয়পিব। জুই বিয়পা আৰম্ভ হ'ব বিলাতৰ পৰা পুনৰ লাহে লাহে গোটেই জগত জ্বলি যাব। অন্তিমত তোমালোক সন্তানসকলহে থাকি যোৱা। তোমালোক আত্মা পবিত্ৰ হৈ গ'লে তেতিয়া তোমালোকে তাত নতুন সৃষ্টি পোৱা। সৃষ্টিৰ নতুন নোট তোমালোকে পোৱা। তোমালোকে ৰাজত্ব কৰা। আলাউদ্দিনৰ চাকিও প্ৰসিদ্ধ নহয় জানো! নোট এনেকুৱা কৰিলে প্ৰচুৰ খাজনা পোৱা যায়। হয়ো যথায়থ। তোমালোকে জানা আল্লাহ অৱলদীনে তৎক্ষণাত ইংগিতেৰে সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। মাত্ৰ তোমালোকে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া সকলো সাক্ষাৎকাৰ হৈ যাব। ঐকান্তিক ভক্তিৰেও সাক্ষাৎকাৰ হয়। ইয়াত তোমালোকৰ এইম-অবজেক্টৰ (লক্ষ্য-উদ্দেশ্যৰ) সাক্ষাৎকাৰতো হয়েই পুনৰ তোমালোকে বাবাক, স্বৰ্গক বহুত স্মৰণ কৰিবা। বাৰে বাৰে চাই থাকিবা। মিসকল বাবাৰ স্মৃতিত আৰু জ্ঞানত মগ্ন হৈ থাকিব তেওঁলোকেই অন্তিমৰ সকলো চিন-চিনেৰী (দৃশ্যৱলী) চাব পাৰিব। বহুত উচ্চ লক্ষ্য। নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰাতো মাহীৰ ঘৰ (ইমান উজু) নহয়। বহুত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। স্মৰণ কৰাটোৱে হৈছে মুখ্য। যেনেকৈ বাবা দিব্য দৃষ্টি দাতা হয় তেনেকৈ নিজেই নিজৰ বাবে দিব্য দৃষ্টি দাতা হৈ যাবাগৈ। যেনেকৈ ভক্তি মার্গত তীৱ্ৰ বেগেৰে স্মৰণ কৰিলে সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়। নিজৰ পৰিশ্ৰমেৰে যেন দিব্য দৃষ্টি দাতা হৈ যায়। তোমালোকেও স্মৃতিত থকাৰ যত্ন কৰিলে বহুত আনন্দিত হৈ থাকিবা আৰু সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব। এই গোটেই সৃষ্টিক পাহৰি যাবা। মনমনাভৱ হৈ যাবা। বাকী কি লাগে! যোগবলেৰে পুনৰ তোমালোকে নিজৰ শৰীৰ ত্যাগ কৰা। ভক্তিতো যত্ন কৰিবলগীয়া হয়, ইয়াতো যত্ন কৰিব লাগে। বাবাই বহুত ফাষ্টক্লাচ (অতি উত্তম) যত্ন কৰাৰ ৰাস্তাৰ বিষয়ে শুনাই থাকে। নিজক আত্মা বুলি বুজিলে দেহৰ বোধেই নাথাকিব। যেন পিতাৰ সমান হৈ যাবা। সাক্ষাৎকাৰ কৰি থাকিবা। বহুত আনন্দিতো হৈ থাকিবা। ৰিজাল্ট (ফলাফল) সকলো অন্তিম সময়ৰে গায়ন কৰা হৈছে। নিজৰ নাম-ৰূপৰ পৰাও উপৰাম হ'ব লাগে তেন্তে আকৌ আনৰ নাম-ৰূপক স্মৰণ কৰিলে কি অৱস্থা হ'ব! ন'লেজ (জ্ঞান)তো বহুত সহজ। প্ৰাচীন ভাৰতৰ যি যোগ আছে, তাতেই যাদু আছে। বাবাই বুজাইছে - ব্ৰহ্ম জ্ঞানীয়েও এনেকৈ শৰীৰ ত্যাগ কৰে। মই আত্মা, পৰমাত্মাত লীন হৈ যাব লাগে। লীন কোনো নহয়। ব্ৰহ্ম জ্ঞানী হয়। বাবাই দেখিছে বহি বহি শৰীৰ ত্যাগ কৰে। বায়ুমণ্ডল বহুত শান্ত হৈ যায়, নিস্তব্ধ হৈ যায়। নিস্তব্ধতাৰ অনুভৱো তেওঁলোকৰ হ'ব মিসকল জ্ঞান মার্গৰ হ'ব, শান্ত হৈ থাকোঁতা হ'ব। বাকী বহুত সন্তানতো এতিয়া কেঁচুৱা হৈ আছে। বাৰে বাৰে বাগৰি পৰে, এই ক্ষেত্ৰত বহুত গুপ্ত ভাৱে যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। ভক্তি মার্গত যি যত্ন কৰে সেয়া প্ৰত্যক্ষ হয়। মালা জপ কৰা, কোঠাত বহি ভক্তি কৰা। ইয়াততো

তোমালোকে চলোঁতে ফুৰোঁতে স্মৃতিত থাকা। কোনেও গম নাপায় যে এওঁলোকে ৰাজপাট লৈ আছে। যোগৰ দ্বাৰাহে সকলো হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰিব লাগে। জ্ঞানেৰে জানো নিষ্পত্তি হয়। হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হ'ব স্মৰণৰ দ্বাৰা। কৰ্মভোগ স্মৰণৰ দ্বাৰা নিষ্পত্তি হ'ব। এয়া হৈছে গুপ্ত। বাবাই সকলোবোৰ গুপ্ত ভাৱে শিকায়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্লৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) মন-বাণী-কৰ্মৰে কেতিয়াও ক্ৰোধ কৰিব নালাগে। এই তিনিওখন থিৰিকীৰ ওপৰত বহুত ধ্যান ৰাখিব লাগে। কথা বেছিকৈ ক'ব নালাগে। ইজনে সিজনক দুখ দিব নালাগে।

(2) জ্ঞান আৰু যোগত মগ্ন হৈ থাকি অন্তিমৰ চিন্ চিনেৰী (দৃশ্যৱলী) চাব লাগে। নিজৰ বা আনৰ নাম-ৰূপক পাহৰি মই আত্মা হওঁ, এইটো স্মৃতিৰে দেহভাৱ (দেহৰ বোধ) সমাপ্ত কৰিব লাগে।

বৰদান: আত্মিক ড্ৰিল (ব্যায়াম)ৰ অভ্যাসৰ দ্বাৰা ফাইনেল পেপাৰত (চূড়ান্ত কাকতত) উত্তীৰ্ণ হওঁতা সদায় শক্তিশালী হোৱা

যেনেকৈ বৰ্তমান সময় অনুসাৰে শৰীৰৰ বাবে সকলো বেমাৰৰ চিকিৎসা হিচাপে এক্সাৰচাইজ (ব্যায়াম) শিকায়। তেনেকৈ আত্মাক সদায় শক্তিশালী কৰিবৰ কাৰণে আত্মিক এক্সাৰচাইজৰ অভ্যাস লাগে। চাৰিওফালে যিমনেই অস্থিৰ বাতাবৰণ নহওঁক কিন্তু বাণীত থাকিও বাণীৰ সিপাৰৰ স্থিতিৰ অভ্যাস কৰা। মনক য'ত আৰু যিমান সময় স্থিত কৰিব বিচৰা সিমান সময় তাত স্থিত কৰি লোৱা - তেতিয়া শক্তিশালী হৈ ফাইনেল পেপাৰত পাছ (উত্তীৰ্ণ) হ'ব পাৰিবা।

স্লোগান: নিজৰ বিকাৰী স্বভাৱ-সংস্কাৰ বা কৰ্মক সমৰ্পণ কৰি দিয়া মানেই সমৰ্পিত হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!